

bør se paa, hvorledes disse to Partier plejer at optræde. Jeg vil nævne et enkelt Eksempel. Sidste Vinter forelaa der for Lagtinget en Adresse til en krigsførende Magt. Sambandspartiet, Lagtingets Flertal, modsatte sig denne Adresse, fordi man ansaa det for uheldigt og utilbørligt, at den færøske Befolkning eller det færøske Lagting henvendte sig direkte til en udenlandsk Regering. Selvstyrepartiet paa to Medlemmer nær vilde derimod gerne gaa med dertil. Saa forskelligt kan de to Partier se paa Tingene, og den færøske Folketingsmand har baade i Rigsdagen og andetsteds forsvaret Adressebevægelsen, blandt andet med den Motivering, at det ikke var Hensigten at sende Adressen udenom de danske Myndigheder. Dette har Folketingsmanden paastaet i det andet høje Ting, til Trods for, at han var til Stede i Lagtinget i sidste Samling, da Lagtingets Formand oplyste, at Adressen var forsøgt afleveret udenom de danske Myndigheder. Jeg ved, at den højtærede Justitsminister i Adressesagen ikke kunde følge Lagtingets Selvstyreparti, og det er jeg glad for. I denne Sag har imidlertid den højtærede Minister erklæret sig enig med Selvstyrepartiet. Det beklager jeg, men paa den anden Side har det glædet mig, at den højtærede Minister gennem sine Udtalelser har erklæret sig villig til at forhandle om Sagen, saa at vi kan haabe paa at naa en anden tilfredsstillende Løsning, for saa vidt ikke dette høje Ting maatte ønske at gennemføre Lagtingets Forslag. Hvis man ikke gennemfører Lagtingets Forslag, vilde jeg ønske, at man i alt Fald vilde gennemføre et Forslag, der er mindre stødende for Færøernes Lagting end det foreliggende. Der er under alle Omstændigheder stor Forskel paa at følge Lagtinget og gennemføre dets Forslag og saa at gennemføre det, som Lagtinget netop har udtalt sig imod. Jeg kunde tænke mig, at Lagtingets Mindretal ikke havde noget imod, at et Forslag fra Lagtinget i denne Tid ikke følges, og det kan jeg, saaledes som det Parti ser paa Tingene deroppe, egentlig godt forstaa. Partiet paastaar nemlig altid i sin Agitation, at Lagtinget egentlig ingen Myndighed og ingen Indflydelse har i færøske Lovgivnings-spørgsmaal. Hver Gang en Lagtingsbeslutning tilsidesættes af Regering og Rigsdag, faar Selvstyrepartiet et Bevis paa sin Paastands Berettigelse, og saadanne Beviser bliver flittigt brugt i Agitationen til Fordel for Selvstyrepartiets Krav om Lovgivningsmyndighed for Lagtinget i alle de Sager, som vedrører Færøerne særskilt.

Jeg maa paa det alleralvorligste fraraade Regering og Rigsdag at være Selvstyrepartiet behjælpeligt med at fremskaffe saadanne Beviser, og jeg haaber derfor, at man gennem en kort Udvalgsbehandling — vi har jo ikke megen Tid — kan naa et tilfredsstillende Resultat.

Den ærede Folketingsmand for Færøerne har i sin Tale i Folketinget forleden, om jeg saa maa sige, sendt mig en Hilsen og omtalt min Stilling til den foreliggende Sag forinden dens Fremsættelse her. Den ærede Folketingsmand oplyste i sin Folke­tingstale, at den højtærede Justitsminister i Begyndelsen af Oktober meddelte de færøske Rigsdagsmænd, at han ikke saa sig i Stand til at fremme Lagtingets Forslag. Dette er ikke rigtigt. Den højtærede Justitsminister meddelte den 8. November Rigsdagsmændene, at han af principielle Grunde havde Betæneligheder ved at fremsætte Lagtingets Forslag. Ministeren henstillede, om man ikke kunde enes om en Ordning, der gik ud paa følgende: Valgene efter Lagtingsloven af 3. April 1906 bortfalder, den nye Lagtingslov træder i Kraft samtidig med Grundloven, og da dette maatte medføre Sommervalg, gives der Fiskerne Adgang til at stemme efter Reglerne for Søfolks Deltagelse i Folke­tingsvalg. Baade Folketingsmanden og jeg var betænkelige ved dette Ministerens Forslag. Folketingsmanden var betænkelig, fordi han ønskede, at den nye Lagtingslov skulde træde i Kraft den 1. Januar 1918, jeg var betænkelig, fordi jeg ønskede Lagtingets Forslag gennemført, der gik ud paa at udskyde Valgene til Oktober. Resultatet af Forhandlingerne blev, at man skulde tænke over Sagen og holde et nyt Møde den 15. November. Imidlertid skulde jeg telegrafere til Færøerne og forespørge, hvad Lagtingets Flertal ønskede, hvis Ministeren ikke vilde fremme Lagtingets Forslag. Jeg afsendte Telegrammet allerede den 8. November. Da vi saa igen mødte hos Justitsministeren den 15. November, og jeg endnu ikke havde modtaget telegrafisk Svar fra Færøerne, gav jeg den højtærede Justitsminister det Svar, at jeg maatte holde paa Lagtingets Forslag og kun, hvis dette viste sig uigennemførligt, altsaa kun subsidiært, kunde tiltræde Ministerens Måglingsforslag, om jeg saa maa kalde det. Folketingsmanden vilde imidlertid ikke tiltræde dette, altsaa det Forslag, Ministeren havde omtalt. Da jeg henimod Slutningen af November intet hørte fra Færøerne, underrettede jeg Lagtingets Fler-